J. S. MONROE

NEPAMATUJI SI SVÉ JMÉNO

THRILLER

Komu věřit,
když nevíte,
kdo jste?

metafora

Přijde domů a zjistí, že tam žije někdo úplně cizí.
Ale kdo je ona sama?
A kdo mluví pravdu?

Po náročném pracovním týdnu přiletěla do Londýna na letiště Heathrow. Ukradli jí tašku.

Byl v ní celý její život – pas, peněženka, klíče od domova.

Když se snažila nahlásit krádež, nemohla si vybavit své jméno.

Jediné, co věděla, byla vlastní adresa, napsaná na lístku v kapse kabátu.

Teď stojí ve dveřích domu Tonyho a Laury, mladého páru žijícího v malé vesnici v hrabství Wiltshire.

Ona tvrdí, že tam bydlí.

Oni tvrdí, že ji nikdy předtím neviděli.

Někdo z nich musí lhát.
Ale kdo?

Nepamatuji si své jméno je skvělý psychologický thriller plný nečekaných zvratů. Autor dovedně střídá úhel pohledu, nabízí perspektivu hlavních protagonistů i dalších zúčastněných a přesvědčivě prokresluje postavy a zhušťuje napětí. Thriller o tom, že paměť může klamat a sbírka mořských koníčků zdaleka nemusí být nevinná záležitost.

„Nejdůmyslnější thriller, který budete letos číst. Nedokázal jsem ho odložit."

M. J. Arlidge, spisovatel

J. S. Monroe

Nepamatuji si své jméno

Přeložila Jitka Jiterská

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Forget My Name
Copyright © 2018 by Jon Stock
Translation © Jitka Jiterská, 2019
Czech edition © GRADA Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-365-0 (ePub)
ISBN 978-80-7625-364-3 (pdf)
ISBN 978-80-7359-918-8 (print)

„Dalším způsobem vštípení do paměti je schopnost znovu si v mysli oživit ty ideje, které se po otištění buď vytratily, nebo byly takříkajíc vytěsněny z dohledu… Vzhledem k omezené mysli člověka, neschopné udržet si v dohledu a úvaze mnoho idejí najednou, bylo nezbytné opatřit ji úložištěm k uskladnění takových idejí, pro něž by mohla později znovu najít využití.“

John Locke o paměti v *Eseji o lidském rozumu* (1690)

DEN PRVNÍ

1

Nemůžu si vzpomenout na své jméno.

Stále si ta slova opakuji jako mantru, jen stěží zůstávám v klidu, zatímco se snažím zcela porozumět jejich významu. Osvobozena z řetězů starého života se teď mohu nechat vést pouze přítomností.

Z okna vlaku pozoruji ubíhající krajinu. Sleduje mě ten člověk naproti? Zkoumám jeho odraz v okenní tabuli. Tak takové to musí být, když člověk ztratí rozum. Odněkud zpoza lebky cítím příval bolesti. Dýchej. Tohle zvládneš.

Nohy se mi začínají třást. Tisknu chodidla pevně k podlaze vagonu, jedno po druhém, a soustředím se na říční kanál vedoucí podél železnice. Musím se ovládnout, být statečná. Jak by se v takové situaci zachoval normální člověk? Dal by si načas a nechal by mozek dělat svou práci. Rozpálit nervové synapse. Půlka lidí v tomhle vagonu jistě také zapomněla na spoustu věcí: na narozeniny svých partnerů, výročí svatby, PIN kódy, vlastní jména…

Když dorazíme na stanici vytištěnou na mé jízdence, vystoupím z vlaku, vtáhnu do sebe venkovský čerstvý vzduch a kličkuji směrem k pěšině vedoucí k silnici – následuji tak řadu unavených dojíždějících. Měla bych snad někoho z nich znát? Dopravní špička právě začala. Nalevo ode mě si řeka brázdí cestu loukou, mělká voda

šumí pod paprsky letního slunce. V dálce bečí ovce, u kostela radostně cvrlikají cvrčci a za ním se rozpínají řepková pole v barvě anglické hořčice. A pak je tu kanál s řadou barevných úzkých člunů uvázaných podél cesty.

Vesnice je vzdálena pouhou hodinu vlakem z Londýna, ale zdá se velmi rustikální. Skutečná venkovská pastorela. Přejdu přes železniční most a vydám se po hlavní ulici, minu poštovní schránku a snažím se myslet jasně. Vím, že dělám správnou věc. Když jsem se na letišti pokoušela nahlásit ztracenou kabelku, muž za přepážkou mi řekl, že dočasná amnézie může mít různé příčiny, ale jednou z nejčastějších bývá stres z práce. Za takových okolností je nejlepší zůstat doma. Když se mě zeptal, jestli trefím domů, vytáhla jsem z kapsy jízdenku na vlak a oba jsme se shodli, že tam, odkud pocházím, mě vlak dopraví.

U Poraženého beránka zabočím doprava do postranní uličky lemované starými domy s doškovými střechami. Měla bych cítit úlevu, když scházím dolů k poslední budově vpravo, k malé chalupě s modrozelenými dveřmi a popínavými vistáriemi, ale necitím ji.

Jsem vyděšená.

Snažím se představit si, jak za sebou zavřu vchodové dveře, skočím na pohovku s velkou sklenicí chlazeného vína Sauvignon Blanc v ruce a pustím si nějaký brak v televizi. Ale nemám klíč. Jak tak stojím před domem a rozhlížím se na obě strany ulice, zaslechnu za dveřmi hlas. Američan. Zamrazí mě. Přistoupím k oknu a nakouknu dovnitř. V kuchyni se pohybují dva lidé, jejich siluety jsou ozářeny slunečním světlem, prostupujícím dovnitř skrz dvoukřídlé dveře ze zahrady vzadu. Zírám na jejich po-

stavy a stěží dýchám. Můj pohled padne na muže krájícího na kuchyňské lince salát dlouhým ocelovým nožem, jehož čepel odráží světlo. Chci se otočit a rozběhnout se ulicí pryč, ale donutím se přihlížet dál. Za ním stojí žena nad hlubokým dřezem a plní kastrol vodou.

Vrátím se ke vchodu a podívám se na číslo. Je to správný dům. Dlaně se mi třesou až příliš na to, abych dokázala stisknout domovní zvonek. Místo toho oběma rukama pevně sevřu klepadlo z kované oceli a se sklopenou hlavou jako prosebník při modlitbě zabouchám. *Óm mani padmé húm.* Nikdo neotvírá, zaklepu znovu.

„Jdu tam," slyším toho muže.

O krok ustoupím, a když se dveře otevírají, téměř klopýtnu.

„Mohu vám nějak pomoct?" zeptá se muž a slabě, neklidně se usmívá.

Mám závrať. Na vteřinu na sebe zíráme, vzájemně se zkoumáme a čekáme na vysvětlení. Uvědomím si, že zadržuji dech. Pohlédne na můj kufr a pak zpátky na mě. Dívám se na něj, jak dlouho to jen jde – jednu, dvě, tři vteřiny –, pak odvrátím pohled.

Vím, že bych teď měla něco říct – *Kdo jste? Co sakra děláte v mém domě? Prosím, řekněte, že to není pravda, ne po tom všem, čím jsem si dnes prošla* –, ale jsem zticha. Zcela oněmělá.

„Pokud něco prodáváte, nemáme zájem," pronese a chystá se dveře zase zavřít. „Je mi líto." Poznávám ten přízvuk: suverénní, povědomé zvuky New Yorku. Znovu pohlédne na kufr. Musí si myslet, že je nacpaný kuchyňskými chňapkami nebo potahy na žehlicí prkno nebo čímkoliv jiným, co se dnes podomně prodává.

„Počkejte," vyhrknu, šťastná, že umím zase mluvit. Můj hlas ho vyleká. Křičím snad? Začne mi hlasitě zvonit v uších.

„Ano?" otáže se. Jeho obličej je štíhlý, ostražitý, vybledlé modré oči má hluboko posazené, bradku hladce upravenou a vlasy svázané do culíku. Tuším, že zabouchnout dveře cizímu člověku před nosem není zrovna jeho přirozenou reakcí.

„Kdo je to, miláčku?" ozve se za ním ženský hlas. Angličanka.

Na rtech se mu objeví úsměv. Před očima se mi zjeví Fléřina tvář s náznakem prchavého úsměvu. Položím si prst na tetování skrývající se na zápěstí pod rukávem blůzky. Vím, že každá máme jedno: krásný lotosový květ fialové barvy, částečně otevřený. Kdybych si jen mohla vzpomenout na víc.

„Já tady bydlím," vypravím ze sebe. „Byla jsem na služební cestě. Tohle je můj dům."

„Váš dům?" ptá se muž, zkříží si paže na prsou a opírá se o rám dveří. Je dobře oblečený – květovanou košili má zapnutou až ke krku, na sobě má tenký uhlově šedý svetr a nějaké značkové džíny. Zdá se, že mé nároky shledává spíše zábavnými než podivnými, a rozhlíží se ulicí na obě strany – snad hledá skryté televizní kamery nebo moderátora s mikrofonem. Možná se mu jen ulevilo, že mu nechci prodat aloe vera.

„Klíče od vchodu jsem měla v kabelce, ale tu jsem ztratila na letišti, i s pasem, notebookem, iPhonem, peněženkou…" Slyším, jak se má slova vzdalují a zvonění v uších je najednou nesnesitelné. „Chtěla jsem si zajít pro klíč k sousedům, pak zavolat na policii a nahlásit –"

Mám pocit, že se pode mnou zvedá zem. Přinutím se na něj ještě jednou pohlédnout, ale vidím jen Flér, jak stojí ve dveřích svého bytu a ptá se mě, jestli chci jít dovnitř. Zhluboka se nadechnu, představím si strom osvícení a obrys postavy odpočívající pod jeho uklidňujícími, posvátnými větvemi. Nic nepomáhá. Myslela jsem, že to zvládnu, ale nezvládám.

„Můžu dál?“ ptám se a mé tělo se nekontrolovaně kymácí. „Prosím?“

Natažená ruka mírní můj pád.

2

„Je velmi krásná.“

„Nevšiml jsem si.“

„Ale no tak, je úchvatná.“

„Potřebuje pomoc.“

„V ordinaci mi řekli, že zavolají zpět do patnácti minut.“

Ležím se zavřenýma očima a jen naslouchám. Jsou v kuchyni, tam, co jsem je poprvé spatřila skrz okno. Jsem v malé obývací místnosti v přední části domu. Jeho hlas je suverénní, sebejistý. Její je váhavější, jemný. Zhroutila jsem se ve dveřích, ale pak jsem se dokázala doplahočit k pohovce a s tou ženou – jmenuje se Laura – jsem krátce promluvila. Ubezpečila jsem ji, že jsem v pořádku a že si jen potřebuji odpočinout, dokud závrať nepřejde. To bylo před pěti minutami.

„Cítíte se lépe?“ ptá se Laura, vcházející do obývacího pokoje.

„Trochu,“ opáčím a zvedám k ní hlavu. „Děkuju.“ V ruce drží velký hrnek čerstvého mátového čaje. Všim-

nu si, že se mi vyhrnul rukáv blůzky a částečně se tak odhalil vytetovaný lotos.

„Tohle jsem vám přinesla," prohlásí a položí hrnek na nízký stolek před pohovkou. Na jedné straně hrnku je nakreslená kočka v jogínské poloze hrdiny. Nevědomky si protáhnu záda.

„Zavolali jsme do místní ordinace, tady ve vesnici," Laura pokračuje a střelí pohledem po mém zápěstí. „Doktorka zavolá za chvilku."

„Děkuju," řeknu ještě jednou zesláblým hlasem.

„Pořád se vám motá hlava?"

„Tak trochu."

Natáhnu se pro čaj. Lauře může být něco přes třicet. Má na sobě tříčtvrteční legíny a křiklavý sportovní top, jako kdyby se právě chystala jít si zaběhat. Vypadá dobře: je vysoká a upravená, vlasy má svázané do drdolu a zářivou pleť. Je skoro dokonalá, až na ty výrazné tmavé kruhy pod očima.

„Tony říkal, že jste si myslela, že tohle je váš dům," snaží se svá slova odlehčit. Usrknu si mátového čaje, je horký a slazený medem – doufám, že mi pomůže rozpustit tu chladivou hrůzu v žaludku. „Říkal, že jste si chtěla jít pro klíč. K našim sousedům."

Znovu se krátce zasměje a ztichne, načež uhne pohledem.

„Je to můj dům," zašeptám a svírám hřejivý hrnek.

Cítím její podráždění. Nic zjevného – na to se zdá být příliš milá – jen nepatrné pohnutí. Tony, který nás musel poslouchat, se objeví ve dveřích spojujících obývací pokoj s kuchyní.

„Děkuju za čaj." Snažím se udržet přátelskou atmo-

sféru. „A taky že jste zavolali do ordinace, ale jistě budu v pořádku."

„Ne, pokud si stále myslíte, že tohle je váš dům," konstatuje Tony. Usmívá se, ale jeho hlas zní majetnicky. Moje tetování je stále odhalené. Po pár vteřinách si jen tak mimochodem stáhnu rukáv, abych ho skryla.

Znovu si ucucnu trochu čaje a rozhlédnu se po místnosti s nízkým stropem. Všechno je v pořádku, vše na svém místě. Kamna na dřevo zasazená v koutku velkého krbu; vedle hromada kulatiny, úhledně seskládaná jako modlitební svitky; sbírka knih o józe a celostní medicíně seřazených podle výšky hřbetu v malé knihovničce; dřevěná deska na solitér se všemi herními kuličkami na svých místech. Dokonce i vonné tyčinky od White Company s vůní „Seychely" jsou souměrně rozprostřené na parapetu. Uvnitř se to mohlo změnit, ale malé prostory domku vypadají stále povědomě.

„Přišla jsem, protože –" odmlčím se, rozechvění v mém hlase mě překvapilo. „V práci prožívám těžké období. Dnes, když jsem přiletěla z konference, mi na letišti zmizela kabelka. Chtěla jsem to nahlásit, ale nemohla jsem si vzpomenout na své jméno." Znovu se odmlčím.

„Ale teď už si vzpomínáte, že?" ptá se Laura a otáčí se k Tonymu. „Všichni máme slabší chvilky."

Tony uhne pohledem.

Zakroutím hlavou. *Nemůžu si vzpomenout na své jméno.*

„Na letišti jsem si dokázala vzpomenout jen na to, kde bydlím. Myslela jsem si, že když sem prostě dorazím, do svého domu, svého útočiště, všechno bude zase v pořádku. A jediná věc, která se neztratila, byla moje jízdenka na vlak zpátky domů. Našla jsem ji v kapse."

„Máte i kufr," připomene Tony a kývne ke vchodovým dveřím, kde zavazadlo pořád ještě stojí s vysunutou rukojetí. „Kde byla ta konference?" zeptá se. Zdá se, že se teď o mě skutečně zajímá, je méně defenzivní.

Mám pocit, že mi každou chvíli vyhrknou slzy a nedokážu se ovládnout. „Já nevím."

„To je v pořádku," uklidňuje mě Laura a posadí se na pohovku vedle mě. Položí mi ruku kolem ramen a já si uvědomím, že mi to vlastně ani nevadí. Byl to náročný den.

„Na rukojeti by mohla být cedulka," pronese Tony a vydá se k zavazadlu.

„Utrhla se. Ještě než jsem ho stačila vytáhnout ze zavazadlového pásu."

Sleduje, jak mi kolísá hlas. Vzpomínám si, jak sedím v příletové hale na kraji opuštěného vozíku a zírám na deset zavazadel jezdících po páse stále dokola. A pak se objeví to mé, těsně před obrovským, neforemným balíkem zabaleným do černé fólie a oblepeným páskou. Vytanul mi obraz Flér a hned zase zmizel, její tělo zkroucené jako tělo hadí ženy, neforemné, kostnaté.

„A vážně si nemůžete vzpomenout, kde ta konference byla?" ptá se Tony.

„Mohlo to být v Berlíně." Další obraz Flér: divoce tančí, oči jí září. Mrknu a je pryč, ztracena v prázdnotě.

„V Berlíně?" opakuje a stěží potlačuje údiv. „Aspoň něco. A letecká společnost?"

„Přistála jsem na terminálu 5."

„British Airways. Víte, v kolik to bylo?"

„Dnes ráno."

„Brzy ráno?"

„To netuším. Omlouvám se. Jela jsem rovnou sem. Možná dopoledne? Kolem oběda?“

„A nemůžete si vzpomenout na vlastní jméno?“

„Tony,“ přeruší ho Laura.

Začnu znovu vzlykat, vyděšená z toho, jak strašně to zní, když to vysloví někdo jiný. Musím zůstat silná, postupovat krůček po krůčku. Laura mě znovu obejme.

„Vím jen to, že tohle je můj dům,“ vydám ze sebe a osušuji si slzy kapesníkem, který mi podává. „To je v tuhle chvíli vše, na co si vzpomínám. Můj vlastní domov.“

„Víte ale přece, že je to nemožné,“ řekne Tony. „Můžu vám ukázat majetkové listiny.“

„To není nutné,“ skáče mu do řeči Laura a znovu na něj pohlédne – Tony teď sedí na protější pohovce. „Měli bychom zavolat policii,“ pokračuje. „A nechat jim naše číslo – pro případ, že vaši kabelku na letišti někdo najde a odevzdá.“

Rozhostí se ticho a její slova se v něm usazují jako prach v místnosti, který postupně pohlcuje starobylé cihlové zdivo u krbu, dokud po nich nezůstane nic.

„Nemyslím si, že by to mělo nějaký smysl, nebo snad ano?“ prohlásí Tony po chvíli, jeho hlas se zdá už klidnější. „Zvlášť když si stále nemůže vzpomenout na své jméno.“

Další ticho. Musím jim říct všechno, co o tomhle domě vím, všechny detaily, na které si jen dokážu vzpomenout.

„Moje ložnice je nahoře vlevo, naproti přes schody je další, dost velká na dvoulůžkovou postel,“ začínám. „Ta je zase hned vedle koupelny – se sprchovým kou-

tem v rohu a s vanou pod oknem. Za koupelnou je ještě jedna malá místnost – s mansardou, spíš úložný prostor než ložnice."

Laura se ohlédne na Tonyho, který na mě jen nevěřícně zírá.

„Vzadu na zahradě je zděný přístavek, skvělé místo pro pracovnu," pokračuji. „A na toaletě v přízemí je sprcha."

Chystám se pokračovat, říct jim o velké spižírně v kuchyni, ale vtom zazvoní telefon.

„To bude z ordinace," řekne Laura a zvedne sluchátko z konferenčního stolku před námi. Mám dojem, že je za to vyrušení vděčná.

Sedím tiše, zatímco Laura vypráví doktorce o ženě, která dorazila do jejich domu a tvrdí, že v něm bydlí. Tony hladí během telefonátu Lauru po zádech. Otočím se a zavřu oči. Tohle je na mě už příliš.

„Ano, říká, že si nedokáže vzpomenout na jméno…, kde byla…, tvrdí, že tu bydlí…, neptala jsem se." Sluchátko překryje dlaní. „Ptá se na datum vašeho narození."

Výraz v Lauřině tváři napovídá, že si myslí, že je to jen další zbytečná otázka. Zakroutím hlavou.

„Neví." Laura chvíli naslouchá a pak promluví znovu. „Ztratila svůj pas na letišti, i s kreditními kartami, notebookem" – mrkne po mně – „a dalšími doklady." Přikývnu. Znovu naslouchá, tentokrát déle. Myslím, že se s doktorkou dobře znají, možná jsou přítelkyně.

„Děkuju, Susie. Opravdu si toho vážím."

Položí telefon.

„Doktorka Pattersonová vás dnes večer přijme. Prokáže vám tím laskavost. Chtěla vás poslat rovnou na pohotovost do nemocnice, aby prověřili případné fyzické příči-

ny – poranění hlavy, mrtvici a podobné věci –, ale rozmluvila jsem jí to. Zažili jsme si tam minulý týden peklo, viď zlato?“ pohlédne na Tonyho a ten souhlasně přikývne.

„Šest hodin,“ prohlásí.

Trhnu sebou při pomyšlení, že bych měla tak dlouho trčet v nemocnici.

„Vzhledem k tomu, že tu nejste u lékaře vedená, vezmu vás na prohlídku pod mým jménem.“

„Děkuju,“ pronesu.

„Možná tu je zapsaná,“ řekne Tony.

„Nevím,“ odvětím. „Je mi velice líto, že jsem se tu takhle objevila.“

„Slyšela jste něco o psychogenní amnézii?“ ptá se Laura.

Tony vzhlédne.

„Susie, tedy doktorka Pattersonová, se o tom zmínila. Závažné trauma nebo stres můžou způsobit dočasnou ztrátu paměti. Myslím, že to nazvala stavem fugy. Nechám na ní, aby vám to vysvětlila. Ale paměť se vrátí. Časem. Nemusíte se obávat.“ Dotkne se mé dlaně.

„To je dobře,“ prohlásím. „Můžu použít vaši toaletu?“

„Samozřejmě.“

„Kde je koupelna, víte,“ řekne Tony a poodstoupí stranou, abych kolem něj mohla projít.

Neodpovím. První dveře vlevo z kuchyně.

3

Když se znovu vrátím do pokoje, Tony drží sluchátko a čeká, až ho s někým spojí. Otočí se ke mně zády, hned jak mě spatří.